

Sygn. akt V KK 376/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 lipca 2019 r.,  
sprawy **K. J.**  
skazanego z art. 200 § 1 k.k. i innych  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w L.  
z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.  
z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

### **p o s t a n o w i ł**

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i zwolnić  
skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania  
kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że:

„I. w okresie od 2016 r. do 15 lutego 2018 r. w G., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, doprowadził córkę A. J., małoletnią poniżej lat 15 do wielokrotnego poddania się innym czynnościom seksualnym oraz do obcowania płciowego w ten sposób, że kazał jej rozbierać się do naga, dotykał penisem po ciele, całował i lizał pokrzywdzoną w miejsca intymne i kazał się całować pokrzywdzonej w miejsca intymne, wkładał jej penisa do ust

oraz palce do pochwy, a także usiłował włożyć członka do pochwy, jednakże celu nie osiągnął z uwagi na warunki anatomiczne małoletniej, przy czym wielokrotnie utrwał treści pornograficzne za pomocą aparatu fotograficznego N. (...) na karcie pamięci (...) 8GB, z udziałem swojej małoletniej córki A. J., czym działał na szkodę małoletniej A. J., reprezentowanej przez kuratora A. L., przy czym w czasie zdarzenia miał znacznie ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,

II. w okresie od 1 maja 2004 r. do dnia 15 lutego 2018 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim uzyskaniu dostępu do treści pornograficznych z udziałem małoletnich, posiadał i przechowywał na urządzeniu w postaci dysku twardego HDD3 komputera stacjonarnego PC pliki graficzne w postaci zdjęć i filmów, zawierające treści pornograficzne z udziałem małoletnich poniżej 15 roku życia, w ilości nie mniejszej niż 9931 plików graficznych, przy czym w czasie zdarzenia miał znacznie ograniczoną zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, tj. o czyn z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.”

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego K. J. za winnego popełnienia czynów:

- z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności;

- z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy art. 202 § 4a k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, wynikający z jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 15.02.2018 r. godz. 22.50 do dnia 06.12.2018 r., ustalając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności oraz orzekając jej wykonanie w systemie terapeutycznym.

Na podstawie art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 41a § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego za czyn z pkt I a/o środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. J. na odległość bliższą niż 200 metrów oraz zakaz kontaktowania z pokrzywdzoną przez okres 6 lat, zaś na mocy art. 93a § 1 pkt 2 k.k., art. 93b § 1 k.k., art. 93c pkt 2 i 3 k.k., art. 93d § 5 k.k. orzeczono wobec niego środek zabezpieczający w postaci terapii.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył prokurator Prokuratury Rejonowej w G., który w apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego K. J. w części co do kary, powołując się na przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za czyn z pkt I, a wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd okoliczności obciążających, a w szczególności sposobu popełnienia czynu związanego z faktem długotrwałego wykorzystywania seksualnego 12-letniej córki, jego ciężaru gatunkowego, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, strony podmiotowej oskarżonego - właściwości i warunków osobistych oskarżonego, którego cechuje egocentryzm, brak empatii, skłonność do manipulowania otoczeniem oraz swoim wizerunkiem, powodujących, że orzeczona kara nie spełnia swoich funkcji w zakresie prewencji szczególnej oraz nie wpływa na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Skarżący wniósł „o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt I wskazany w wyroku kary 10 lat pozbawienia wolności i orzeczenie kary łącznej w wymiarze 10 lat pozbawienia wolności, w pozostałym zakresie wyrok pozostawić bez zmian.”

Z kolei obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości zarzucił, na zasadzie 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k.:

„1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść oskarżonego, 2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżony K. J. dopuścił się popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. polegającego na poddaniu pokrzywdzonej innym czynnościom seksualnym i obcowaniu płciowemu oraz

utrwalaniu treści pornograficznych z jej udziałem w okresie od 2016 r. do 15 lutego 2018 r. oraz ich znacznej częstotliwości pomimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających zarówno z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonej A. J., która wbrew ustaleniom Sądu oraz biegłej psycholog złożyła niespójne i sprzeczne wewnętrznie zeznania odnośnie okresu poddania jej innym czynnościom seksualnym wskazując jedno lub dwu roczny okres ich trwania, raz zeznając, iż było to w weekendy, a w innym fragmencie zeznań, iż codziennie bez precyzyjnego określenia okresu wykonywania zdjęć przez oskarżonego, co dodatkowo potwierdzić mogą daty utrwalania wizerunków pokrzywdzonej na filmach i zdjęciach, które to okoliczności Sąd pominął w swoich rozważaniach podczas, gdy oskarżony konsekwentnie wskazywał na kilkumiesięczny okres przestępczego procederu od września 2017 r. oraz kilkunastokrotne doprowadzenie pokrzywdzonej do poddania się innym czynnościom seksualnym jak i wykonywanie zdjęć dopiero dwa tygodnie przed jego zatrzymaniem czy pośrednio zeznania F. J. i B. J. wskazujące na brak niepokojących symptomów w zachowaniu pokrzywdzonej i jej relacjach z oskarżonym w tym braku obaw pokrzywdzonej przed oskarżonym, braku oporu przy przytulaniu się do swojego ojca czy poruszanie się przez nią po domu w niekompletnej odzieży w obecności oskarżonego, która nie była faworyzowana przez oskarżonego mając wykonywane masaże przez oskarżonego z uwagi na martwicę kości i częściowy zanik mięśni, które to okoliczności przemawiają przeciwko winie i sprawstwu oskarżonego w okresie do 2016 r. do końca sierpnia 2017 r.,

3) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie okresu i częstotliwości poddania pokrzywdzonej A. J. innym czynnościom seksualnym w tym również wykonywania zdjęć z jej udziałem nie odnosząc się do złożenia przez pokrzywdzoną sprzecznych wewnętrznie i niespójnych zeznań odnośnie okresu trwania w/w czynności, co pominął również przy ocenie wiarygodności jej zeznań biegły psycholog, a także pominięcia przy ocenie okresu przestępczego dat zarejestrowania wizerunku pokrzywdzonej przez oskarżonego na zdjęciach i filmie, co potwierdzałoby faktyczny okres poddawania pokrzywdzonej innym czynnościom

seksualnym czy zeznania F. J. i B. J. wskazujące na brak niepokojących symptomów w zachowaniu pokrzywdzonej i jej relacjach z oskarżonym w tym braku obaw przed oskarżonym czy poruszanie się po domu w niekompletnej odzieży w jego obecności,

4) zarzucam rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 7 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy okoliczności podmiotowe jak i przedmiotowe sprawy tj. wiek oskarżonego, przyznanie się oskarżonego do winy, wyrażenie skruchy, brak stosowania przemocy i gróźb wobec pokrzywdzonej, okres i częstotliwość trwania przestępczego procederu wobec pokrzywdzonej, dotychczasowa niekaralność oskarżonego w tym za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, pozytywna opinia w miejscu zamieszkania jak i pracy oraz prawidłowo przebiegający proces jego resocjalizacji, a także działanie w ramach ograniczonej poczytalności z uwagi na stwierdzone zaburzenia osobowości i zaburzenia preferencji seksualnej, co miało decydujący wpływ na przestępcze zachowanie oskarżonego oraz konieczność leczenia oskarżonego w tym deklaracja oskarżonego poddania stosownej długoletniej terapii w ramach środka zabezpieczającego nie mającego świadomości stwierdzonej u niego parafilii będącego ofiarą tego typu przestępstw w młodości czy braku zdaniem biegłych efektywności terapii w zakładach karnych przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.”

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił popełnienia zarzucanego mu czynu w okresie od września 2017 r. do 15 lutego 2018 r. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności, a za czyn opisany w pkt II - kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z orzeczeniem zakazu zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej przez okres 5 lat oraz orzeczenie systemu terapeutycznego wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, a także środka zabezpieczającego w postaci terapii, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 21 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej kasacji, zaskarżając orzeczenie Sądu Okręgowego w L. w całości, obrońca skazanego zarzucił:

„1) rażącą obrazę prawa materialnego, która miała istotny wpływ na jego treść w zakresie dotyczącym wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, to jest art. 31 § 2 k.k. i art. 53 k.k. poprzez pominięcie indywidualnych okoliczności łagodzących w szczególności kilkunastoletniego okresu zaburzeń osobowości oraz preferencji seksualnych skutkujących ograniczoną kontrolą swojego zachowania przez K. J. przy doświadczeniu w przeszłości molestowania seksualnego, co zdaniem Sądu miało w niewielkim stopniu wpływ na ocenę stopnia winy oskarżonego bez uwzględnienia braku karalności K. J. czy posiadania pozytywnej opinii,

2) rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów oraz oparcie rozstrzygnięcia jedynie o część zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, w tym uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej związanych z czasookresem i częstotliwością zachowań K. J., które były przedmiotem przypisanego skazanemu czynu oraz wydanie wyroku przez Sąd II instancji w oparciu o niepełną ocenę i analizę materiału dowodowego jak i niewystarczające wskazanie motywów przemawiających za utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie winy i sprawstwa K. J. i nieuwzględnieniem zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, będące konsekwencją:

a) nierozważenia lub nienależytego rozważenia dowodów zgromadzonych w sprawie w szczególności zeznań pokrzywdzonej A. J., która wbrew ustaleniom Sądu oraz biegłej psycholog złożyła niespójne i sprzeczne wewnętrznie zeznania odnośnie okresu poddania jej innym czynnościom seksualnym wskazując jedno lub dwu roczny okres ich trwania, raz zeznając, iż było to w weekendy, a winnym fragmencie zeznań, iż codziennie bez precyzyjnego określenia okresu wykonywania zdjęć przez K. J., co dodatkowo potwierdzić mogą daty utrwalania wizerunków pokrzywdzonej na filmach i zdjęciach,

b) nierozważenia i pominięcia dowodu w postaci filmu i zdjęć zawierających daty utrwalania wizerunków pokrzywdzonej, a zabezpieczonych w aktach sprawy potwierdzających zarówno częstotliwość jak i okres dopuszczenia się czynu przez K. J. na szkodę pokrzywdzonej,

c) nierozważenie, iż kilkunastoletni okres stwierdzonych u K. J. zaburzeń osobowości oraz preferencji seksualnych oraz molestowania K. J. w okresie młodości skutkujących ograniczoną kontrolą swojego zachowania przez K. J. miał w znacznym stopniu wpływ na ocenę stopnia jego winy oraz znaczne ograniczenie możliwości pokierowania swoim postępowaniem,

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oceny dowodu z filmu oraz zdjęć załączonych do akt sprawy przy ocenie okresu przestępczego zachowania K. J. na podstawie dat zarejestrowania wizerunku pokrzywdzonej przez skazanego na zdjęciach i filmie, co potwierdzałoby faktyczny okres poddawania pokrzywdzonej innym czynnościom seksualnym czy zeznań F. J. i B. J. wskazujące na brak niepokojących symptomów w zachowaniu pokrzywdzonej i jej relacjach ze skazanym, w tym braku obaw przed skazanym czy poruszania się po domu w niekompletnej odzieży w jego obecności,

3) wadliwość argumentacji Sądu odwoławczego w zakresie sposobu weryfikacji oceny i ustaleń dokonanych przez Sąd I Instancji, która stoi w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, regułami logiki, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego odnośnie niewielkiego stopnia wpływu działania z ograniczoną zdolnością pokierowania swoim postępowaniem na ocenę stopnia winy K. J. w sytuacji stwierdzenia kilkunastoletniego od 1 maja 2004 r. do 15 lutego 2018 r. znacznego ograniczenia poczytalności K. J. oraz doświadczenia przez skazanego w przeszłości molestowania seksualnego, co mogło mieć wpływ na obecne zaburzenia osobowości oraz preferencji seksualnych u skazanego.”

Powołując się na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L.

Odpowiadając pisemnie na kasację obrońcy skazanego K. J., prokurator Prokuratury Rejonowej w G. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego K. J. kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami kasacja może zostać wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Oznacza to, że – co do zasady – przedmiotem zarzutów kasacyjnych mogą być uchybienia, do których doszło w postępowaniu odwoławczym, a nadto nie mogą się one sprowadzać do kwestionowania faktów oraz rozstrzygnięcia o karze w perspektywie jej rażącej niewspółmierności. Należy również przypomnieć, że postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza i w jego toku - z założenia - nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary. Poczynienie powyższych było konieczne zważywszy na redakcję podniesionych w kasacji zarzutów oraz ich uzasadnienie.

Lektura tego nadzwyczajnego środka odwoławczego prowadzi bowiem do wniosku, że został on potraktowany jako sposób na ponowne przedstawienie swojej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i zanegowanie oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, zaaprobowanej przez Sąd odwoławczy. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie może polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja. W zarzucie z pkt 2 kasacyjny charakter ma wyłącznie podniesienie rzekomej obrazy art. 457 § 3 k.p.k. Pomijając okoliczność, że wada uzasadnienia orzeczenia nie może mieć wpływu na treść skarżonego kasacją wyroku zauważyć trzeba, że Sąd Okręgowy w pisemnych motywach swojego orzeczenia odniósł się w istocie do wszystkich zarzutów apelacyjnych. Skarżący zresztą nie podnosi w kasacji obrazy art. 433 § 2 k.p.k., trudno więc zasadnie wywodzić, że Sąd nie sprostął obowiązkom wynikającym z tego przepisu. Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych Sąd Okręgowy w L. podzielił ocenę dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszoinstancyjny, zaaprobował i uznał za prawidłowe wszystkie ustalenia faktyczne, których ten dokonał, co pozwoliło mu na przypisanie oskarżonemu K. J.



sprawstwa w zakresie zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów z art. 200 § 1 k.k. i z art. 201 k.k. i art. 202 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. (czyn z pkt I.) oraz z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. (czyn z pkt II.). Sąd ten nie dokonywał przy tym własnych ustaleń faktycznych, nie oceniał na nowo dowodów, nie mógł więc obrazić przepisów art. 7 i 410 k.p.k.

Podzielić należy pogląd prokuratora wyrażony w odpowiedzi na kasację, iż analiza zarówno treści zarzutów kasacyjnych, jak i ich uzasadnienie, prowadzi do wniosku, że dotyczą one *de facto* błędu w ustaleniach faktycznych, a tym samym podniesione zarzuty umożliwiły jej autorowi próbę obejścia zakazu wynikającego z treści art. 523 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny zeznań pokrzywdzonej A. J., uznając, iż są one konsekwentne, spójne i logiczne. Wprawdzie na początku, jak zaznaczył Sąd, pytana, od kiedy miały miejsce będące przedmiotem sprawy zachowania skazanego K. J. , odpowiedziała, że było to rok, dwa lata temu, ale w toku dalszego postępowania kategorycznie stwierdziła, że trwało to około 2 lata, a zaczęło się, gdy uczęszczała do IV klasy (składając zeznania była w klasie VI szkoły podstawowej, k. 65-65v/tom I); sprecyzowała, że zachowanie skazanego miało miejsce „(...) prawie codziennie, jak nikogo nie było w domu” (k.65/tom I). Sąd odwoławczy podkreśla nadto trafność oceny dowodu z zeznań matki pokrzywdzonej świadka B. J. i pedagoga szkolnego świadka H. K. , wobec których małoletnia ujawniła zachowania skazanego. W obu przypadkach świadkowie ci potwierdzają, że według relacji pokrzywdzonej wszystko miało swój początek, gdy była w IV klasie, do ujawnienia jego zachowania doszło zaś w trakcie uczęszczania jej do klasy VI (odpowiednio k. 785 verte i k. 787/tom IV). Jak zauważył Sąd Okręgowy, w sprawie nie występują żadne okoliczności, które zeznania pokrzywdzonej mogłyby skutecznie podważyć (również w oparciu o opinię psychologiczną, z której wynika, że zeznania pokrzywdzonej są spójne, konsekwentne i pozbawione jakichkolwiek cech wskazujących na konfabulacje (k.851verte-852verte/tom IV). W świetle zaaprobowanej oceny dowodów, Sąd odwoławczy uznał, iż brak podstaw do zakwestionowania określonego przez Sąd Rejonowy czasookresu działania skazanego.

W kategoriach nieporozumienia należy ocenić podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Przepis ten odnosi się bowiem do treści uzasadnienia orzeczenia pierwszoinstancyjnego. W realiach rozważanej sprawy do jego obrazy mogło więc dojść jedynie w ramach postępowania przed Sądem Rejonowym w G.

Zarzut obrazy art. 31 § 2 k.k. i art. 53 k.k. (pkt 1 kasacji) jest w istocie niedopuszczalny z mocy prawa. W grę nie wchodzi przecież obraza prawa materialnego polegająca na jego błędnej wykładni, czy zaniechaniu zastosowania, w sytuacji, gdy zastosowanie wskazanych przepisów było obowiązkowe. Skarżący upatruje obrazy prawa w nieadekwatnym zastosowaniu wskazanych regulacji przy kształtowaniu rozstrzygnięcia o karze. Kwestia ta w rzeczywistości dotyczy sędziowskiej swobody wymierzania kary i stanowi niedopuszczalny w kasacji zarzut rażącej niewspółmierności kary. Dodać przy tym należy, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych okoliczności, które mogłyby wskazywać, że wymierzona skazanemu kara jest rażąco niewspółmiernie surowa. Swoje stanowisko w tym przedmiocie Sąd przedstawił na k. 2-3 uzasadnienia. Zdaniem Sądu Najwyższego wprawdzie niecelowe jest powtarzanie wyrażonego przez Sąd odwoławczy stanowiska, jednak zwrócić należy uwagę, iż jego zdaniem Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., akcentując czego doświadczyła pokrzywdzona w wyniku zachowań skazanego – ojca oraz jak destrukcyjny wpływ miało to dla jej rozwoju i jak może skutkować w przyszłości, co obecnie jest nawet trudne do przewidzenia. Sąd odniósł się również do podnoszonego w apelacji faktu, że skazany działał z ograniczoną zdolnością pokierowania swoim postępowaniem (art. 31 § 2 k.k.) i w tym przedmiocie odwołał się do stanowiska biegłych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.